

nostras miserias de poblet, l'anyorament, el carinyo á Granollers el portaren aquí altre volta, y aquí ha sofert els desdenys continuats de la que éll tant estimava y per la qui tant sapigué sacrificar-se, y aquí ha mort exercint fins moments ans de morir, el seu honrós magisteri.

Aquí eram pochs, molt pochs els qui'l coneixíam en el seu just valer y que de debó l'estimavam per lo molt que valia; n'hi havían molts que'l podían y debían haver conegut y apreciat com nosaltres, pero, el Sr. Espí no tenia influencia, el Sr. Espí era retret y era pobre, y la ruqueria per un cantó y el desagrahiment per altre, ha fet que, com el convidat de can Margens, el treguessin de la taula; ¡de la taula en la que hi devia tenir el lloch mes preferent! y ha tingut de menjar-se els rosegóns sobrers d'algun dels molts ápats bons que aquí s'han celebrat festejant indignitats moltas vegadas.

El Sr. Espí ha mort vell y pobre.

¡Aquesta es una de las mes gran vergonyas, perque ha passat nostra estimada Vila!

Camas-Tortas.

Granollers, Mars de 1909.

LA MORT.....

Mars, marsot.....

Va morir-se l'Espí, y la seva mort ha deixat un buyt molt difícil d'omplena.

L'Espí, l'home que en vida era un home modelo, ha deixat de viurer pera aumentar el nombre dels que han passat á mellor vida.

L'Espí, era una de las figuras de més valia de la nostra aymada Vila. Vingué de las xamosas terras del fértil Ampurdá. Al principi, tingué de lluitar am bastants inconvenients: sas nobles y enlayradas aspiracions, sos grans coneixements d'home que mira avant sempre, l'anhel de poguer véurer realizadas las llumenosas ideas que bullían dintre de son cervell d'home adelantat y progresiu, li feren, per de prompte, un xich difícil l'estada entre la societat granollerina.

Malgrat aixó, passaren días y més días, y l'Espí, acérrim é infatigable, continuá en sa táctica de Mestre excels en grau superlatiu, demostrant, am poch esforços, lo molt que valia y el fruit que d'éll podia esperansarse. Llavors, ja no's vey a en